

[Hømann.]

afgift. Jeg synes heller ikke, det vil være rigtigt at indføre en deling af landsskatteretten i en vestre og en østre landsskatteret; jeg tror, at man skal beholde den centrale landsskatteret, prøve at aflaste den og prøve på en række felter at simplificere arbejdsgangen.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Bernhard Baunsgaard*): Jeg vil gerne begynde med at takke finansministeren for den stilling, han har taget til dette forslag til folketingsbeslutning. Jeg tror, det er helt afgørende nødvendigt, at vi kommer frem til en reform på dette område.

Det er nok rigtigt, som finansministeren tidligere har udtalt, at stigningen i klagesagernes antal nok hænger sammen med overgangen til den nye opkrævningsform, kildeskatten. Finansministeren sagde det på den måde, at man havde jo vænnet sig til skavankerne ved den gamle måde at gøre tingene på; nu kommer der altså en ny, og selv om den har færre skavanker alt i alt, så er disse skavanker nye, de er anderledes, og derfor vil man klage i højere grad end tidligere. Jeg tror, der er noget rigtigt i denne betragtning. På denne baggrund kunne man jo sige: ja vel, så vil det vel løse sig af sig selv. Det tror jeg ikke, for sagen er jo, at vi forbereder flere omlægninger af vort skattesystem, så man er nok nødt til at indstille sig på, at et højere niveau for klager til landsskatteretten undgår vi ikke.

Nu har der været talt meget om stigningen i sagsantallet, og der har været talt om, at rettens kapacitet ligger imellem 8.000 og 9.000 sager om året, og at der nu kommer mere end det dobbelte ind. Det kan også siges på den måde, at vi er vel nu oppe på, at for hver eneste dag i dette år er der 30 sager, som må lægges hen i bunken af ubehandlede. Det antyder jo, at det er så alvorligt, at der må gribes ind hurtigt og effektivt.

Finansministeren delte de reformer, der kan ske på området, i to, nemlig dem, der kan ske rent administrativt, og dem, der må ske over lovgivningen.

Da sagen jo, som finansministeren også oplyste, aldeles ikke er ny, regner jeg med — og jeg håber på, at min optimisme er

berettiget — at der allerede meget hurtigt, det vil sige i løbet af i sommer, kan ske en række administrative reformer. Jeg skal naturligvis ikke her gå i detaljer med, hvad der bør ske. Jeg synes, at mange af de ting, som finansministeren antydede, bestemt er nødvendige og forhåbentlig også vil hjælpe til, at vi får hurtigere gang i sagerne, men et af de punkter inden for det administrative, som jeg finder helt nødvendigt, er det, som ombudsmanden i sin skrivelse af 9. maj har været inde på. Det må være sådan, at forretningsordenen for landsskatteretten moderniseres. Den stammer fra 1942, er altså en menneskealder gammel, og den er ikke i tilstrækkelig grad rettet ind efter de reformer, der er sket på skatteområdet. Jeg er fuldt klar over, at dette naturligvis ikke vil fremme sagerne, men det er en rimelig beskyttelse af borgerne, og den må gennemføres sammen med det andet. Hvad der urtherover skal ske administrativt, kan det være vanskeligt at slå ned på, men dér må vi håbe på, at finansministeren vil have en heldig hånd.

Jeg kan dog ikke lade være at pege på en artikel i Skattepolitisk Oversigts sidste nummer. Den var skrevet af landsretssagfører Alf Bent Hermann, som efter sine oplysninger i artiklen fører adskillige skattesager for borgere. Han peger i artiklen på en reform, som efter hans opfattelse kan hjælpe med til at bringe et rimeligere forhold frem her og forhåbentlig også være med til at begrænse antallet af klagesager. Han peger på, at som det er i dag, da er det meget tit skatterådenes formand eller næstformand, der plæderer sagen for ligningsmyndighederne, og derfor har klageren på forhånd den fornemmelse, at der er taget stilling; formanden siger jo det, som ligningsmyndighederne har sagt. Landsretssagføreren mener, det ville være rimeligt, om man overlod det til en embedsmand. Jeg håber på, at finansministeren også kan få held til at se på dette spørgsmål og få gennemført noget dér. Det er dog meget tænkeligt, at borgeren opfatter det sådan, at når han selv over for formanden og det øvrige skatteråd fremfører sin sag og ligningsmyndighedernes sag fremføres af en embedsmand, så er der ikke taget stilling på forhånd, og hvis man så tillige når frem til at begrunde afgørelsen